

Vi skal nu påbegynde forhandlingerne om en lang række forslag, og alle har til formål at føre kommunalreformen ud i livet.

Forslaget er, at der oprettes fem regioner med nærmere definerede opgaver, og at kommunerne på baggrund af en lang og demokratisk proces bliver til 99 nye storkommuner.

Jeg er glad og stolt over det resultat. Hvem kunne have vidst, at reformen, allerede inden lovforslaget blev vedtaget, ville blive sådan en succes? Personligt tror jeg, det er, fordi alle har kunnet se formålet med reformen og derfor har valgt at medvirke i stedet for at kæmpe imod. Formålet med at skabe en helt ny offentlig sektor i Danmark har stået klart for alle medvirkende.

Kl. 13.10

Reformen tegner et helt nyt billede, hvor stat, region og kommune har hver deres opgavemæssige identitet. Kommunerne varetager de direkte borgerrettede opgaver og bliver dermed hovedindgangen til den offentlige sektor. Det er derfor dejligt, at det nye kommunale landkort viser nogle større kommuner end først forventet. Dermed bliver de bedre i stand til at løse opgaverne.

De fem nye regioner skal først og fremmest løse sundhedsopgaver, men får også opgaver inden for regional udvikling og driften af visse specialiserede sociale institutioner. Det betyder, at amterne, som vi kender dem i dag, nedlægges, og antallet af skatteudskrivende led reduceres fra tre til to. Regionerne er ikke en erstatning for de nuværende amter, det er en helt ny institution, og det er vi meget glade for.

Vi Konservative ønsker en offentlig sektor, der kan løse opgaverne med høj kvalitet. Det er derfor rigtigt at samle kompetencen på færre steder med henblik på at forbedre servicen over for borgerne.

Vi ønsker også, at der skal være en sammenhæng i tingene, og derfor er vi glade for, at opgaverne fremover løses på en veldefineret måde, og således at ansvaret placeres på ét sted.

Vi ønsker en sammenhæng mellem borgerne og den offentlige sektor. Det er derfor vigtigt, at forslagene understøtter det lokale demokrati, og at politikkerne i regioner og kommuner får mulighed for at løse opgaverne. Vi mener, at den valgte model giver mulighed for den nødvendige demokratiske kontrol med den offentlige sektor, samtidig med at politikkerne får mulighed for at skabe en udvikling.

Vi ønsker også en sammenhæng mellem land og by. Derfor er det godt, at så mange af de nye

kommuner kommer til at bestå af både landkommuner og bykommuner. Det giver befolkningen i et område et ensartet servicetilbud, samtidig med at alle får lige adgang til skoler, daginstitutioner og kulturelle tilbud.

Vi ønsker også en sammenhæng i den offentlige sektor. Derfor er der i forslaget også indarbejdet et samarbejde mellem stat, region og kommune, bl.a. ved at kommunerne skal medfinansiere regionernes aktiviteter, og der nedsættes et obligatorisk kontaktnet bestående af borgmester og regionsformand, hvor man kan drøfte de bedst mulige løsninger.

Jeg har gjort mig den ulejlighed at forsøge at sætte mig lidt ind i forudsætningerne for den tidligere kommunalreform i 1970. Resultatet blev jo som bekendt 275 kommuner og 14 amter. Men hvordan kom man til løsningen?

På baggrund af de studier, jeg har gjort, kan man sige, at processen var lige så kompliceret og langstrakt dengang, som den er i dag. Dengang kom man jo fra 1.100 landsogne.

Allerede under debatten talte man om seks-syv regioner, men det veg man tilbage fra. Det viser, at man i en reformproces er tilbøjelig til at stoppe for tidligt og ikke gå langt nok. Jeg kan her pege på, at det var et konservativt ønske, at vi fik tre regioner og ikke, som det ligger i forslaget i dag, fem.

En anden erfaring, man kan lære af reformen i 1970, er problemerne med at tilpasse mindre lokalområder i en struktur, som lokalt har en tilknytning til en anden kommune. Hvis man gik ned og analyserede mange af de debatter om lokalt tilhørsforhold, som finder sted i dag, er der spor fra reformen i 1970. Derfor har vi givet mulighed for lokale folkeafstemninger, hvor der har været et ønske om det.

Grundlaget for, at man overhovedet gik i gang med en kommunalreform, var, at der er sket en løbende overførsel af opgaver til kommunerne siden sidste reform. Borgerne stiller stigende krav til den offentlige sektor og har stigende forventninger til høj kvalitet og god service.

For at kunne udføre denne opgave bedst og billigst var der behov for større enheder. Det ville også nedsætte behovet for kommunale samarbejder, idet den enkelte kommune bliver stor nok til selv at løse opgaven.

Målet var kommuner med minimum 30.000 indbyggere. Det kunne ske enten gennem sammenlægning af kommunerne, der arealmæssigt lå op og ned ad hinanden, eller ved at etablere